

дена, че ще се отърве отъ турското иго, че тя ще бжде освободена, но, прибавяше да каже, всичкиятъ за постигане тая цѣль тежъкъ товаръ ще падне и тозъ пжтъ изключително върху плещитѣ на матушка Русия. Но нищо отъ това, бързаше сама пакъ тя да каже, тозъ товаръ се налага на Русия отъ самата нейна история, отъ самото нейно прѣдназначение въ всеобщата история. Въ интереса на православието, въ интереса на славянството, въ интереса на Русия, въ интереса на напрѣдка въ юго-източна Европа, България трѣба да се освободи, свърши тя дългия си и интересенъ разговоръ по тоя въпросъ. Съ неизгладими и до днесъ още въ паметъта ми прѣкрасни впечатления ние се разпростихме съ тази отъ всѣка страна забѣлжителна руския. Не успѣхме, за жалость, да се видимъ съ нея и повторно, както бѣ казано при раздѣлата ни. Отъ душа и отъ сърдце казвамъ тука и за нея: Богъ да я прости!

Отъ тамъ ние ходихме да видимъ повторно Аксакова, който повторно ни говори за България по сжщия прочувственъ начинъ и съ сжщото убѣждение, по каквѣто и съ каквото ни бѣ говорилъ и първия пжтъ. „Азъ вѣрвамъ, казваше, че въ едно близко бждеще ние ще имаме радостъта да поздравимъ всрѣдъ Балканския полуостровъ издигането на едно солидно и отъ всѣка страна благонадеждно славянско и православно господарство. Само че за това ще потрѣбать голѣми жертви, и Русия е готова вече да понесе тия жертви. Нѣма за нея сега друга възможность. Вижете, обаче, и вие българитѣ да направите въ тоя случай каквото трѣба и каквото е възможно, за да се улесни дѣлото на Русия“. Трогателно бѣше за насъ раздѣлата, разпращаването съ тоя знаменитъ русецъ, съ тоя добросъвѣстенъ славянинъ, съ тоя добъръ